

Arrest

nr. 140 452 van 6 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 16 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. DEBANDT loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Teheran. U bent gehuwd met M. R. (...) (O.V. (...)). Samen hebben jullie twee kinderen.

Tijdens de kiescampagne van de verkiezingen van 2009 maakte u propaganda voor de campagne van Moussavi. Dit deed u samen met uw vriend S. (...), die alles regelde. U kende hierdoor geen problemen met de autoriteiten. Na de presidentsverkiezingen van 22/3/1388 (12 juni 2009) nam u 's avonds na het werk deel aan de betogingen tegen de verkiezingsfraude. Op de dag van Ashura, op 6/10/1988 (23/12/2009), werd u op een herdenkingsbetoging, gearresteerd. Tien dagen lang, waarvan zeven in de

gevangenis van Evin, werd u gefolterd door de Iraanse veiligheidsdiensten. Na uw vrijlating gingen maanden voorbij tot de veiligheidsdiensten in de tweede maand van 1389 (april 2010) bij uw echtgenote thuis aanklopten op zoek naar u. Bij de huiszoeking werd uw shenaznameh meegenomen. Omdat u aan het werk was, kon u onmiddellijk onderduiken. Nadien kwamen de veiligheidsdiensten nog een drietal keer naar u zoeken, zonder resultaat. Ook werden er drie convocaties op uw naam gepost. Op 30/09/1389 (21/12/2010) vluchtte u met uw echtgenote weg uit Iran, samen met jullie twee minderjarige kinderen. Op 10 januari 2011 vroegen jullie asiel in België.

Ter staving van uw asielaanvraag en identiteit legt u de shenaznameh van uw echtgenote en twee kinderen neer, uw huwelijksboekje, uw militaire kaart, uw rijbewijs, de nationale kaart van u en uw echtgenote, drie convocaties en een psychologisch verslag van CGG Vagga over uw gezondheid. Na uw gehoor stuurde uw advocaat een bijkomend psychologisch verslag van CGG Vagga na.

B. Motivering

Na een grondig onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de elementen in uw administratieve dossier stel ik vast dat u er geenszins in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw profiel van propagandavoerder voor Moussavi niet aannemelijk heeft kunnen maken. Zo haalt u aan mensen in cafés en restaurants te hebben aangesproken in uw wijk om hen te overtuigen voor Moussavi te stemmen (gehoorverslag CGVS D. (...), p. 5). Gevraagd naar de argumenten die u hiervoor gebruikte blijft u echter zeer algemeen. U zei dat Moussavi het land beter zou runnen, de internationale communicatie zou verbeteren en het nucleair probleem in orde zou brengen. U verklaart in discussie te zijn gegaan met aanhangers van Ahmadinejad. De inhoud van die discussies kan u evenwel niet weergeven (CGVS D. (...), p. 5-6). Ook meer gedetailleerde en diepgaandere informatie in verband met Moussavi, kan u niet geven. Zo weet u niet wat u zelf eigenlijk veranderd wou zien onder Moussavi (CGVS D. (...), p. 7), hoe zijn partijprogramma eruit zag (CGVS D. (...), p. 8) en welke sociale en economische thema's hij hoog in het vaandel droeg (CGVS D. (...), p. 8). U slaagt er evenmin in een specifiek programmapunt uit te lichten (CGVS D. (...), p. 9), wat vrij opmerkelijk is voor iemand die beweert propaganda voor Moussavi te hebben gevoerd. Verder is het vreemd dat u, behalve uw vriend S. (...), niemand anders kent die eveneens in het campagneteam van Moussavi acteerde (CGVS D. (...), p. 6), dat u de voorzitter van het campagneteam niet bij naam kan noemen (CGVS D. (...), p. 8) en dat u niet weet waar S. (...) precies jullie campagnemateriaal ging afhalen (CGVS D. (...), p. 6). Uw wel heel oppervlakkige kennis over zowel de inhoud van als de logistiek rond Moussavi's verkiezingscampagne ondermijnt de geloofwaardigheid van uw politieke activiteiten in Iran. Hierdoor komt ook uw bewering hierdoor in het vizier te hebben gelopen bij de Iraanse autoriteiten in het gedrang.

Voorts slaagt u er niet in aannemelijk te maken gearresteerd te zijn geweest naar aanleiding van de betogingen na de presidentsverkiezingen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, hoewel u beweert politiek actief te zijn geweest zowel vóór als na de presidentsverkiezingen, enkele markante antwoorden geeft om het postelelectorale proces te duiden. Zo geeft u in eerste instantie zelf te kennen enkel 's avonds -na het werk- naar buiten te zijn gegaan, waardoor u niet weet wanneer de demonstraties telkens van start gingen (CGVS D. (...), p. 12). Van een echt doorgedreven activisme is dan ook geen sprake. Vervolgens haalt u aan dat Ahmadinejad de verkiezingsavond zelf al werd aangekondigd als winnaar van de stembusgang (CGVS D. (...), p. 9). Wanneer Ahmadinejad dan zijn overwinningsspeech heeft gehouden, weet u niet (CGVS D. (...), p. 10). U weet enkel dat er een feest was in het Azadi stadion. Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat de verkiezingsoverwinning van Ahmadinejad officieel pas op zaterdagmiddag, 13 juni 2009, werd bevestigd. Op zondag 14 juni 2009 hield Ahmadinejad een bijeenkomst om zijn overwinning te vieren op het Vali Asr plein in Teheran. Slechts enkele blokken verder kwam een grote groep demonstranten samen en kwam het tot confrontaties met de ordetroepen. Van iemand die beweert actief betrokken te zijn geweest bij verkiezingen mag worden verwacht dat hij beter op de hoogte is van het postelelectorale proces en meer nadrukkelijk deelneemt aan de demonstraties. Ten tweede moet worden vastgesteld dat u eveneens uw tien dagen durende detentie vanaf 6/10/1988 (23/12/2009) niet aannemelijk kan maken. Zo haalt u aan een cel te hebben gedeeld met ongeveer veertien man, terwijl u enkel de naam "A. (...)" kan aanhalen als celgenoot (CGVS D. (...), p. 20). Verwacht mag worden dat u meerdere personen zou hebben leren kennen, mede omdat ze allen volgens u om dezelfde redenen in de cel zaten. Voorts is het eveneens weinig geloofwaardig dat u er geen idee van heeft in welke afdeling van Evin u opgesloten zat (CGVS D. (...), p. 23-24). Ten derde is her frappant dat u helemaal niet eenduidig bent over de afwikkeling van uw persoonlijke zaak. Hoewel u drie convocaties neerlegt, haalt u in eerste instantie aan dat er een rechtszaak tegen u is gestart (CGVS D. (...), p. 16). Later haalt u aan dat de rechter waarschijnlijk een uitspraak bij verstek heeft gedaan (CGVS D. (...), p. 27), om tot slot te verklaren dat u er eigenlijk geen idee van heeft of er ooit een vonnis tegen u werd geveld (CGVS

D. (...), p. 28). Gevraagd of er in Iran een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd, aangezien daarmee werd bedreigd in de derde convocatie, haalt u aan van niet (CGVS D. (...), p. 26). De autoriteiten zouden enkel nog bij uw ouders zijn langs geweest om te vragen naar u. Nochtans kan worden aangenomen dat er, wanneer iemand gezocht wordt wegens oppositieactiviteiten tegen de overheid en geen gevolg heeft gegeven aan een oproeping, ook een arrestatiebevel wordt uitgevaardigd door de autoriteiten, zoals trouwens ook vermeld in de derde (laatste) convocatie. Vreemd dat u dan aanhaalt dat dit in uw geval niet zou zijn. Eveneens opmerkelijk is dat u zich nooit heeft geïnformeerd waarom de veiligheidsdiensten na maanden stilte plots weer achter u aanzitten (CGVS D. (...), p. 28). Uw verklaring dat u de verschillende mogelijkheden om dit te achterhalen niet kent en dit toch geen nut zouden hebben, is weinig ernstig (CGVS D. (...), p. 28). Van iemand die op de vlucht is voor de veiligheidsdiensten in zijn thuisland en daarvoor asiel komt aanvragen in een ander land mag worden verwacht dat die alles in het werk stelt om zijn situatie in zijn land van herkomst na zijn vlucht te willen achterhalen, met of zonder kans op succes. Met betrekking tot die convocaties dient nog te worden opgemerkt dat stukken enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, wat hier niet het geval is. Tot slot blijkt uit de op het Commissariaatgeneraal aanwezige informatie dat (valse) documenten zowel in Iran als in België eenvoudig (tegen betaling) kunnen worden verkregen. Uw oppervlakkige en weinig doorleefde verklaringen inzake de aanloop, het moment en de afloop van uw arrestatie ondermijnt uw geloofwaardigheid eens te meer.

Daarnaast wordt uw geloofwaardigheid verder geschaad doordat uw echtgenote, M. R. (...) (O.V. 6.749.587), helemaal niets schijnt te weten over uw activiteiten vóór en na de verkiezingen, alsook niets over uw arrestatie. Behalve dat u vond dat Moussavi beter was, kan uw echtgenote niet aanhalen wat exact uw activiteiten waren in de aanloop van de presidentsverkiezingen (gehoorverslag CGVS M. (...), p. 5). Net zoals ze evenmin kan aangeven wat u na de verkiezingen exact heeft gedaan, behalve "naar buiten gaan met uw vrienden". Zelfs de vraag of u mee heeft gedemonstreerd, kan ze niet bevestigen (CGVS M. (...), p. 5). Het meest opvallende is echter dat M. (...) tot op de dag van het gehoor niet kan aanhalen waar u tien dagen lang bent opgesloten (CGVS M. (...), p. 5). Uw verklaring dat u psychologische problemen heeft, gestaafd met twee psychologische verslagen van CGG Vagga, kan hiervoor niet als afdoende uitleg worden aanvaard (CGVS D. (...), p. 22). Hoewel deze psychologische verslagen aanhalen dat u stressgevoelig bent en vermijdingsgedrag vertoont, moet er worden opgemerkt dat er toch kan worden verwacht dat uw echtgenote meer informatie zou kunnen geven op deze basisvragen inzake de aanleiding en uw arrestatie zelf. Vóór de verkiezingen en tijdens de eerste betogingen had u namelijk nog geen traumatische ervaring opgelopen. Uw echtgenote heeft bovendien om die reden haar thuisland verlaten en haar hele hebben en houden moeten verkopen en achterlaten. Verwacht mag worden dat zij dan ook meer kan vertellen dan halve vaagheden en onzekerheden. Bovendien is er geen enkele aanwijzing of bewijs van enig verband tussen uw gezondheidstoestand en de door u aangehaalde feiten waardoor u Iran heeft verlaten, te meer daar er aan de door ingeroepen vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht. Ook moet worden opgemerkt dat u gedurende het gehoor geen enkele indicatie gaf niet op bepaalde vragen te willen antwoorden.

Vervolgens bent u er eveneens niet in geslaagd de directe aanleiding van uw vlucht, met name het plotse bezoek van de veiligheidsdiensten aan uw echtgenote, aannemelijk te maken. Zo is het weinig plausibel dat de Iraanse autoriteiten u maanden met rust zouden laten om u dan nadien te komen zoeken, te meer omdat u verklaart zich gewoon met het werk te hebben beziggehouden en geen politieke activiteiten meer te hebben uitgevoerd (CGVS D. (...), p. 16). Het lijkt vreemd dat u in die tussentijd na uw arrestatie geen nieuws meer zou hebben gehoord tot de Iraanse autoriteiten maanden nadien uw huis binnenvallen (CGVS D. (...), p. 21). Bovendien zijn uw en uw echtgenotes verklaringen hieromtrent niet eenduidig. Zo haalt u aan dat de veiligheidsagenten uw echtgenote meedeelden te zwijgen over hun zoektocht naar u en hun bezoek aan haar, anders zouden ze ook haar arresteren (CGVS D. (...), p. 16). Uw echtgenote haalt echter aan dat ze u, eenmaal thuis, onmiddellijk naar de veiligheidsagenten moest sturen zodat u er zich kon gaan aanmelden (CGVS M. (...), p. 6). Uw argument dat uw echtgenote zich wellicht heeft vergist, kan deze tegenstrijdigheid niet wegwerken (CGVS D. (...), p. 25). Uw echtgenote bevestigt haar verklaringen namelijk meermaals (CGVS M. (...), p. 8). De vaststelling dat u en uw echtgenote niet eenduidig zijn over de directe aanleiding M. (...) jullie vlucht uit Iran, ondermijnt jullie geloofwaardigheid eens te meer.

Tot slot beweert u, sinds u in België bent aangekomen, een Facebookpagina te hebben aangemaakt waarop u onder meer zaken tegen het Iraanse regime post (CGVS D. (...), p. 7). Betreffende deze Facebookaccount dient te worden opgemerkt dat er, zoals hierboven geargumenteed, reeds werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden profiel van politiek activist. De politiek getinte bijdragen op uw Facebookaccount lijken dan ook veeleer ingegeven te zijn door een zeker opportunisme en niet vanuit een gefundeerde politieke overtuiging. Gezien u

geenszins aannemelijk heeft gemaakt vanuit een gefundeerde visie aan politiek te doen, heeft u bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om uw politiek getinte bijdragen op uw Facebookaccount te verwijderen. Bovendien lijkt het weinig waarschijnlijk dat de Iraanse autoriteiten uw pagina zouden monitoren aangezien u, zoals hierboven vastgesteld, helemaal niet aannemelijk heeft kunnen maken een politiek profiel te hebben of connecties te hebben met politieke opposities in Iran. Daarnaast dient opgemerkt dat er onder de naam "R. R. S. A. (...)" geen Facebookaccount te vinden is en onder de naam "R. D. (...)" talloze Facebookpagina's bestaan. Ook onder de naam van uw echtgenote "R. M. (...)" bestaan talloze Facebookpagina's. Het is dan ook niet aannemelijk dat u of uw echtgenote door derden als eigenaar van deze accounts zouden kunnen geïdentificeerd worden.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw identiteit en die van uw echtgenote en kinderen staan niet ter discussie. De shenaznameh van uw echtgenote en twee kinderen, jullie huwelijksboekje, uw rijbewijs, uw militaire kaart en de nationale kaart van u en uw echtgenote houden namelijk geen enkel verband aan met uw aangehaalde problemen. De overige door u neergelegde documenten werden reeds besproken.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor de asielaanvraag van uw echtgenote M. R. (...) (O.V. (...)) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM *juncto* artikel 13 EVRM, van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 8 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de materiële motiveringsplicht, van de samenwerkingsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidbeginsel.

2.2.1. Waar verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, wordt opgemerkt dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan. Inzake de opgeworpen schending van artikel 8 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. DOC 51K2478/001, 15).

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

In zoverre verzoekende partij nog verwijst naar artikel 13 EVRM, wijst de Raad erop dat artikel 13 EVRM het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt. De Raad benadrukt dat verzoekende partij met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 EVRM.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Verzoekende partij verwijt verwerende partij de authenticiteit en de inhoud van de door haar neergelegde convocaties niet te hebben onderzocht en zich daarentegen te hebben beperkt tot de stelling dat “*stukken enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, wat hier niet het geval is*” en dat “*uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie (blijkt) dat (valse) documenten zowel in Iran als in België eenvoudig (tegen betaling) kunnen worden verkregen.*” Deze opmerkingen volstaan evenwel niet om verwerende partij te ontslaan van haar onderzoekplicht. Verzoekende partij verwijst desbetreffend naar artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, naar artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging

voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en naar rechtspraak van het EHRM. Ook volgens het UNHCR moet de authenticiteit van de aangebrachte documenten onderzocht worden wanneer hieraan getwijfeld wordt. Verzoekende partij citeert desbetreffend uit het rapport "Beyond Proof" van het UNHCR. Ter terechtzitting worden door verzoekende partij een oproepingsbrief uit Iran d.d. 8 september 2014 en een vertaling van deze oproepingsbrief naar het Nederlands neergelegd.

2.2.5.2. Vooreerst wijst de Raad verzoekende partij erop dat het rapport "Beyond Proof" van het UNHCR geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoekende partij er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij in desbetreffend betoog er ten onrechte van uit blijkt te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* oordeelde verwerende partij op goede gronden dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, *quod non in casu*. Bovendien is de bewijswaarde van dergelijke documenten hoe dan ook relatief, aangezien uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er heel wat valse gerechtelijke documenten in omloop zijn en dat frauduleuze documenten zowel in Iran als in België tegen betaling kunnen worden verkregen (administratief dossier, stuk 15, landeninformatie, deel 4).

Ook wat betreft de door verzoekende partij ter terechtzitting neergelegde oproepingsbrief d.d. 8 september 2014 dient te worden opgemerkt dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielaanvraag worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* totaal niet het geval is. Daarenboven geldt voor deze oproepingsbrief eveneens dat de bewijswaarde ervan hoe dan ook relatief is, aangezien uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er heel wat valse gerechtelijke documenten in omloop zijn en dat frauduleuze documenten zowel in Iran als in België tegen betaling kunnen worden verkregen (administratief dossier, stuk 15, landeninformatie, deel 4).

Waar verzoekende partij overigens meent dat verwerende partij niet voldaan heeft aan haar onderzoeksplicht door de door haar neergelegde convocaties niet te onderzoeken op hun authenticiteit, wijst de Raad erop dat er bij de commissaris-generaal slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Aangezien op grond van het geheel van de vaststellingen rechtsgeldig kon worden besloten dat het asielaanvraag van verzoekende partij ongeloofwaardig is, kan niet worden ingezien waarom verwerende partij de authenticiteit van de door verzoekende partij neergelegde convocaties had moeten analyseren.

Waar verzoekende partij verwijst naar artikel 4 van voormelde richtlijn 2004/83/EG stelt de Raad vast dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat volgt, niet aantoont dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld. Bovendien wijst de Raad erop dat de paragrafen 4 en 5 van dit artikel bij de wet van 28 april 2010 houdende diverse bepalingen werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie.

Betreffende de door verzoekende partij aangevoerde schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, herhaalt de Raad dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat volgt, niet aantoont dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld en geen rekening zou hebben gehouden met alle door verzoekende partij neergelegde documenten. De Raad verwijst desbetreffend tevens naar hetgeen gesteld in punt 2.2.14.

2.2.6.1. Betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat de echtgenote van verzoekende partij niets schijnt te weten over de activiteiten van verzoekende partij vóór en na de verkiezingen, alsook niets over de arrestatie van verzoekende partij, meent verzoekende partij dat door verwerende partij te weinig rekening werd gehouden met het psychologisch verslag d.d. 22 januari 2014 waaruit blijkt dat

verzoekende partij na het ondergaan van de traumatische gebeurtenissen grote moeite had om met haar omgeving over de gebeurtenissen te spreken, hetgeen verklaart waarom haar echtgenote weinig informatie heeft over de problemen die verzoekende partij heeft gekend. Hiermee heeft verwerende partij geen rekening gehouden, aldus verzoekende partij.

2.2.6.2. De Raad wijst er evenwel op dat door verwerende partij uitvoerig gemotiveerd wordt waarom een verwijzing naar de psychologische problemen van verzoekende partij niet aanvaard kan worden als afdoende uitleg voor de vaststelling dat de echtgenote van verzoekende partij helemaal niets schijnt te weten over de activiteiten van verzoekende partij vóór en na de verkiezingen, alsook niets over haar arrestatie: *“Uw verklaring dat u psychologische problemen heeft, gestaafd met twee psychologische verslagen van CGG Vagga, kan hiervoor niet als afdoende uitleg worden aanvaard (CGVS D. (...), p. 22). Hoewel deze psychologische verslagen aanhalen dat u stressgevoelig bent en vermijdingsgedrag vertoont, moet er worden opgemerkt dat er toch kan worden verwacht dat uw echtgenote meer informatie zou kunnen geven op deze basisvragen inzake de aanleiding en uw arrestatie zelf. Vóór de verkiezingen en tijdens de eerste betogingen had u namelijk nog geen traumatische ervaring opgelopen. Uw echtgenote heeft bovendien om die reden haar thuisland verlaten en haar hele hebben en houden moeten verkopen en achterlaten. Verwacht mag worden dat zij dan ook meer kan vertellen dan halve vaagheden en onzekerheden. Bovendien is er geen enkele aanwijzing of bewijs van enig verband tussen uw gezondheidstoestand en de door u aangehaalde feiten waardoor u Iran heeft verlaten, te meer daar er aan de door ingeroepen vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht. Ook moet worden opgemerkt dat u gedurende het gehoor geen enkele indicatie gaf niet op bepaalde vragen te willen antwoorden.”* Gelet op deze uitgebreide motivering, kan de opmerking van verzoekende partij dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar psychologische problemen en de twee psychologische verslagen van CGG Vagga hieromtrent niet worden bijgetreden. Verder beperkt verzoekende partij zich in bovenstaand betoog tot het herhalen van haar reeds eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de conclusie van de commissaris-generaal, zonder evenwel enige concrete argumenten aan te brengen, hetgeen geenszins volstaat om desbetreffend motief in een ander daglicht te stellen.

2.2.7.1. Aangaande de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij er eveneens niet in geslaagd is de directe aanleiding van haar vlucht, met name het plotse bezoek van de veiligheidsdiensten aan haar echtgenote, aannemelijk te maken, oppert verzoekende partij dat verwerende partij op geen enkele manier aan de hand van objectieve elementen aantoont waarom het niet plausibel zou zijn dat de Iraanse autoriteiten verzoekende partij plots komen zoeken nadat zij verzoekende partij maanden met rust hebben gelaten. Deze handelwijze druist lijnrecht in tegen de richtlijnen van het UNHCR in het rapport *“Beyond Proof”*. Men kan moeilijk de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag in twijfel trekken op basis van het feit dat de Iraanse autoriteit enkele maanden heeft laten verstrijken tussen de verschillende acties. Het gebeurt immers wel vaker dat een overheid een bepaalde tijd laat verstrijken vooraleer actie te ondernemen. Verzoekende partij heeft zelf het raden naar de concrete werkwijze van de Iraanse autoriteiten.

2.2.7.2. Vooreerst herhaalt de Raad dat het rapport *“Beyond Proof”* geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoekende partij er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

Verder wijst de Raad verzoekende partij erop dat de ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan worden afgeleid uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. *In casu* kan het op zijn minst opmerkelijk worden genoemd dat de Iraanse autoriteiten verzoekende partij maanden met rust zouden laten om dan plots bij haar thuis binnen te vallen en dat verzoekende partij in die tussentijd na haar arrestatie geen nieuws meer zou hebben gehoord tot deze inval, maanden later. Dit geldt des te meer daar verzoekende partij verklaart zich gewoon met haar werk te hebben beziggehouden en geen politieke activiteiten te hebben uitgevoerd.

Bovendien bemerkt de Raad dat deze vastgestelde onaannemelijkheid dient te worden samen gelezen met de vaststelling dat de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote omtrent deze inval van de autoriteiten bij hun thuis tegenstrijdig zijn. Verzoekende partij laat deze laatste vermelde motivering ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. Deze vaststellingen ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij en haar echtgenote voorgehouden inval door de Iraanse autoriteiten bij hun thuis, de directe aanleiding van hun vlucht uit Iran.

2.2.8.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissing over de bewering van verzoekende partij, sinds zij in België is aangekomen, een Facebookpagina te hebben aangemaakt waarop zij onder meer zaken tegen het Iraanse regime post, meent verzoekende partij dat verwerende partij met desbetreffende motivering voorbijgaat aan de schaal en de intensiteit waarmee de Iraanse overheid toezicht houdt op onder meer Facebook. Verwijzend naar en citerend uit een aantal internationale rapporten, stelt verzoekende partij dat haar vrees dat het Iraanse regime haar Facebookactiviteiten in de gaten houdt wel degelijk gegrond is.

2.2.8.2. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat in de bestreden beslissing door verwerende partij terecht wordt opgemerkt dat verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt heeft dat het voor haar onoverkomelijk zou zijn om haar politiek getinte bijdragen op haar Facebookaccount te verwijderen, gezien zij niet aannemelijk heeft gemaakt vanuit een gefundeerde visie aan politiek te doen, dat het bovendien weinig waarschijnlijk is dat de Iraanse autoriteiten de pagina van verzoekende partij zouden monitoren aangezien zij niet aannemelijk gemaakt heeft een politiek profiel te hebben of connecties te hebben met politieke opposities in Iran en dat daarnaast er onder de naam "R. R. S. A." geen Facebookaccount te vinden is en er onder de naam "R. D." en de naam van de echtgenote van verzoekende partij "R. M." talloze Facebookpagina's bestaan, waardoor het niet aannemelijk is dat verzoekende partij of haar echtgenote door derden als eigenaar van deze accounts zouden kunnen geïdentificeerd worden. De loutere verwijzing van verzoekende partij naar algemene rapporten en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.2.9.1. Verder stelt verzoekende partij vast dat de bestreden beslissing grotendeels steunt op incoherenties tussen de onderlinge verklaringen van verzoekende partij en tussen de verklaringen van verzoekende partij en deze van haar echtgenote. Evenwel dient er rekening mee gehouden te worden – verzoekende partij wijst hieromtrent naar het rapport "*Beyond Proof*" en de "*Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*" van het UNHCR – dat bij het reconstrueren van herinneringen van ingrijpende gebeurtenissen het niet meer dan normaal is dat er verschillen opduiken. Men kan dan ook niet louter op basis van een aantal inconsistenties besluiten dat het asielrelaas van verzoekende partij ongelofwaardig is.

2.2.9.2. Waar verzoekende partij opnieuw verwijst naar het rapport "*Beyond Proof*" van het UNHCR en tevens verwijst naar de "*Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*" van het UNHCR, bemerkt de Raad dat deze rapporten geen afdwingbare rechtsregels bevatten zodat verzoekende partij er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

Verder benadrukt de Raad dat door verwerende partij werd vastgesteld dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij aangehaalde problemen omwille van haar propaganda-activiteiten voor de campagne van Moussavi en haar deelname aan de betogingen tegen de verkiezingsfraude. Vooreerst heeft verzoekende partij haar profiel van propagandavoerder voor Moussavi niet aannemelijk gemaakt, gelet op haar vage verklaringen over haar propaganda-activiteiten en haar zeer oppervlakkige kennis over zowel de inhoud van als de logistiek rond Moussavi's verkiezingscampagne. Verder heeft zij evenmin aannemelijk gemaakt gearresteerd te zijn geweest naar aanleiding van de betogingen na de presidentsverkiezingen, aangezien uit haar verklaringen geen doorgedreven activisme blijkt, zij niet goed op de hoogte is van het postelectorale proces, zij geen geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent haar tien dagen durende detentie, haar verklaringen over de afwikkeling van haar persoonlijke zaak niet eenduidig zijn en zij zich bovendien nooit geïnformeerd heeft waarom de veiligheidsdiensten na maanden stilte plots weer achter haar aanzitten. Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij beweerde problemen verder ondergraven door de vaststelling dat haar echtgenote helemaal niets schijnt te weten over de activiteiten van verzoekende partij vóór en na de verkiezingen, alsook niets over haar arrestatie. Ten slotte legt verzoekende partij onaannemelijk verklaringen af over het plotse bezoek van de veiligheidsdiensten aan haar echtgenote, de directe aanleiding van de vlucht van verzoekende partij en haar echtgenote uit Iran, en zijn de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote over deze inval van de Iraanse autoriteiten bovendien tegenstrijdig. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het asielrelaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Op basis van deze vaststellingen, die de kern uitmaken van het asielrelaas van verzoekende partij en betrekking hebben op haar directe vluchtaanleiding, concludeerde verwerende partij terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij aangehaalde problemen in haar land van herkomst.

Waar verzoekende partij bemerkt dat bij het reconstrueren van herinneringen van ingrijpende gebeurtenissen het niet meer dan normaal is dat er verschillen opduiken, teneinde de vaststellingen in de bestreden beslissing te vergoelijken, is de Raad van oordeel dat dit argument geenszins van aard is desbetreffende vaststellingen in een ander daglicht te stellen. De Raad wijst verzoekende partij erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, verwacht mag worden dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen in het geheugen van verzoekende partij zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 14 en 15) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 15 januari 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing

genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT